

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **P. M.**, zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem, se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2019, č. j. OAM-253/LE-VL14-VL16-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 1. 2020, č. j. 63 Az 47/2019 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Ladislavu Bártovi **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 3.400 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1]Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 9. 2019, č. j. OAM-253/LE-VL14-VL16-2019, zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný shledal žádost žalobce o mezinárodní ochranu nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť neobsahovala nové azylově relevantní okolnosti, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany.

[2]Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 23. 1. 2020, č. j. 63 Az 47/2019 - 38, žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Konstatoval, že žalovaný řádně odůvodnil své závěry ohledně toho, že žalobce v opakované žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, přičemž

současne odkázal na aktuální informace o zemi původu žalobce. Krajský soud uzavřel, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3]Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že žalovaný ani krajský soud se dostatečně nezabývali skutečností, zda ve vlasti stěžovatele nedošlo k takové zásadní změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost jeho opětovné žádosti o mezinárodní ochranu. Podle stěžovatele na Ukrajině stále probíhá ozbrojený konflikt, v jehož důsledku v zemi panuje nepříznivá sociální, zdravotní i ekonomická situace. Dále namítl, že si žalovaný neobstaral dostatek relevantních podkladů ohledně újmy hrozící stěžovateli v případě jeho návratu na Ukrajinu, přičemž v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 - 38. Doplnil, že hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině provedené žalovaným v napadeném rozhodnutí současně neodpovídá požadavkům kladeným na odůvodnění správních rozhodnutí, které byly vymezeny v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71. Nejvyššímu správnímu soudu proto stěžovatel navrhl, aby zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4]Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že napadené rozhodnutí i rozsudek krajského soudu byly vydány plně v souladu s právními předpisy. Doplnil, že stěžovatel v řízení o druhé žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl žádné nové relevantní skutečnosti. Konflikt na Ukrajině pak podle žalovaného nelze podle ustálené judikatury považovat za totální, přičemž stěžovatel současně nepochází z rizikové oblasti. Ve vlasti stěžovatele podle žalovaného nedošlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by zakládala opodstatněnost jeho nové žádosti o mezinárodní ochranu. Nejvyššímu správnímu soudu proto žalovaný navrhl, aby kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, případně ji zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[5]Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele,“ který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, kasační stížnost přesahuje vlastní zájmy stěžovatele v následujících typech případů:

- kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu;
- kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně;

pokračování

- kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně;
- kasační stížnost je dále přijatelná, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení se v konkrétním případě může jednat tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; popřípadě krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[6] Nejvyšší správní soud neshledal, že by se krajský soud dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, nebo že by se při rozhodování věci jakkoliv odchýlil od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, a založil tak důvod přijatelnosti kasační stížnosti.

[7] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že k problematice opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu existuje poměrně bohatá judikatura (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011 - 74).

[8] Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, uvedl, že *„odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“* (shodně argumentoval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 18. 12. 2013, č. j. 3 Azs 21/2013 - 118).

[9] V posuzovaném případě stěžovatel namítl, že se žalovaný ani krajský soud dostatečně nezabývali aktuální bezpečnostní situací na Ukrajině, kde stále probíhá ozbrojený konflikt, a neposoudili, zda v domovské zemi nedošlo k takové změně, která by zakládala opodstatněnost opakované žádosti o mezinárodní ochranu. S touto námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožnil. V rozsudku ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 - 38, Nejvyšší správní soud vymezil, že *„v rozhodnutí o další opakované žádosti musí být alespoň stručně uvedeno, proč k relevantní změně nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají.“* Žalovaný přitom v posuzovaném případě odkázal na relevantní a aktuální podklady o bezpečnostní situaci v zemi, přičemž konstatoval, že v posuzované době ve vlasti stěžovatele nedošlo k žádným změnám, jež by vedly k přehodnocení jeho předchozích závěrů ohledně nedůvodnosti stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu. Stěžovatel pak v opakované žádosti o

mezinárodní ochranu neuvedl ani žádné jiné skutečnosti či zjištění podstatné z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany. Se závěry žalovaného se proto Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem ztotožňuje a nemá žádný důvod považovat žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nevycházející z dostatečných podkladů. Za situace, kdy v mezichase nedošlo ke zhoršení bezpečnostních poměrů na Ukrajině a stěžovatel neuvedl ani žádné nové skutečnosti důležité pro rozhodnutí o mezinárodní ochraně, lze uzavřít, že žalovaný druhé řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu.

IV. Závěr a náklady řízení

[10] S ohledem na uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti a krajský soud se v napadeném rozsudku od této judikatury neodchyluje. Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, ani žádný jiný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[12] Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 10. 2019, č. j. 63 Az 47/2019 - 13, byl stěžovateli ustanoven zástupce Mgr. Ladislav Bárta, advokát. Zástupci, který byl stěžovateli ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna a hotové výdaje, které v tomto případě platí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Odměna za zastupování advokátem za řízení o kasačních stížnostech byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za jeden úkon právní služby poskytnutý stěžovateli v řízení o kasační stížnosti (sepsání kasační stížnosti) ve výši 3.100 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu za jeden úkon právní služby 300 Kč. Odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 3.400 Kč bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

[13] Nejvyšší správní soud doplňuje, že samostatně nerozhodoval o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť neprodleně po předložení spisu a po nezbytném poučení účastníků řízení přikročil k meritornímu posouzení kasační stížnosti. Za této situace by rozhodnutí o odkladném účinku bylo nadbytečné a neúčelné.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 6. května 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu